

Necessitem un nou 1-O

«A la gent ens toca ?reclamar?. Fins ara ha funcionat així. Esperar que els partits prenguin la iniciativa s'ha mostrat inoperant»

Fa poc en una de les 254.000 xerrades/actes/trobades psicosocials d'ajuda mútua que l'inesgotable i estimat David Fernández duu fetes aquesta tardor deia una frase sobre la qual hem discutit llargament: "Necessitem més uns d'octubre". Es referia, evidentment, a què haurem de rescatar i repetir totes les virtuts que el referèndum de 2017 va significar. En especial pel que fa a dos factors essencials: L'exercici democràtic d'autodeterminació i la desobediència pacífica i no violenta. El triomf democràtic popular més aclaparador de tota una generació.

Ara mateix la política catalana i espanyola és un fangar fred. Com que no hi ha una solució a curt termini (solució senzilla, ja em perdonaran: deixar que els catalans decideixin què i com volen ser en relació a l'estat espanyol), ens dediquem a inflar globus sonda i augmentar el nivell nacionalista i tot el que comporta: soroll, folklore, autoafirmació i hooliganisme. I que vinguin eleccions, ens repartim la cosa i qui dia passa, any empeny. I Gibraltar, que no falti. I Flandes. I llàstima que no poden treure el Riff perquè ja seria de premi.

Per altra banda assistim a una problemàtica en les files independentistes que hem explicat reiteradament. El camí cap a la república no és només ple d'obstacles: és una cursa de relleus. Només així els que s'han de defensar i acusar l'estat en un judici ho podran fer amb plenitud i els que decideixin desobeir sabran que darrere seu algú continuarà fent la feina. La república o la fem entre totes o no la farem.

Tampoc podem negar la legitimitat de l'1-O en el sentit que si validem que el biaix de la violència policial invalida qualsevol votació, l'Estat té una tecla fàcil de prémer. Ho tornaria a fer? Fins i tot amb un govern socialista? Segurament. És igual.

Un referèndum hauria d'estar validat per com a mínim un d'aquests tres elements: 1. Perquè l'has pactat amb l'Estat. 2. Perquè la comunitat internacional el valida 3. Perquè la població catalana el valida en la seva majoria (hi compto el Sí i el No). Ara mateix no es compleixen cap d'aquestes tres premisses.

L'1-O va ser un referèndum d'autodeterminació. El va guanyar el sí. És el punt de partida cap a la república catalana i res canviarà aquest fet. Però no se n'aplicarà el resultat de manera directa. No dic que jo no voldria que es fes, és que no es farà. Cap dels partits amb capacitat de decisió a Catalunya està enfilant aquest viarany.

Els partits no seran, en tot cas, els que prenguin la iniciativa de la reivindicació. Els partits són eines polítiques i donen solucions polítiques a les reclamacions de la població. Per tant ens toca a la gent "reclamar". Fins ara ha funcionat així. Esperar que prenguin ells la iniciativa s'ha mostrat inoperant. No ho oblidem: un any abans del referèndum de l'1-O cap dels partits contemplava una consulta en el seu full de ruta.

En comptes de criticar que si ERC són uns tous, si el PDECat no sap on va, si la CUP mola o no, si la Crida és un intent de no sé què..., fem via. Què proposem? Com ho articulem? Com els hi exigim com a poble? I després, que ells plantegin la solució o no i ja decidireu a qui voteu o si tots poden fer les maletes per inoperants. Hi ha dos factors que em sembla que compartim i demanem en una majoria aclaparadora com a país: L'absolució pels presos polítics i exiliats i una solució política democràtica per a Catalunya.

Crec que no sóc un il·lús si dic que haurem de tornar a votar per saber si volem ser

independents. En la forma que acordem i sense demanar permís a ningú. Però votar, tornarem a votar. I si m'ho permeteu: tornarem a vèncer.